

Digitales Brandenburg

hosted by **Universitätsbibliothek Potsdam**

Lebensführung der Redlichen

Luzatto, Mosche Chaim

Budapest, 1907

לפואם תורוא

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-1758

אורות מאפל.

שיר מרמח"ל לחתונת הר"י מאריני.

ביום התחבר דודים ורועים נאמנים תומה בחבורים, ונאספו שמה כל ההדרים
הלא המה עטרת בחורים, המשכיל כמיר יצחק בן הישיש כמיר אהרן מאריני יצו
מצא אשה מצא טוב עזר כנגדו, הבתולה והצנועה מרת אסתר בת המנוח כמיר
שמואל מפאס ז"ל, ובראותי חבל משוררים, כלם אהובים, כלם ברורים, ישאו ויהיו
תודה וקול זמרה, אז ישיר משה את השירה.

יצחק אסתר

יצא חק סתר

זֶה חֶלְקֵךְ יִצְחָק לְךָ יְאֹתָהּ
אֶסְתֵּר לְבֵית שְׁלוֹם וְטוֹב נוֹחֶלֶת
בְּכֶם יְרוּעַ אֵל הַלֵּא נִגְלָתָהּ
זֹאת נִחְלַת שְׂדֵי וְלֹא נִבְהַלְתָּ
יְרַע יְאֹמֶת יַחְדוֹ בְּלֹא עוֹלָתָהּ
מִשְׁפָּט לְקוֹ צְדָק לְמוֹ מִשְׁקֶלֶת
וּבְתֵת עֲטֹרַת פִּי לְרֹאשׁךָ בְּתֵר
יִצְא לְאוֹר עוֹלָם דְּבַר חֶק סֵתֵר.

מֵאֵז אֲנוֹשׁ חוֹלֵל וְהוֹרָה גִּבֹר
טָרַם יִצְרֵתוֹ כְּבָר הַשְּׁמִיעַ
הָאֵל בְּקוֹל עֵזוֹ וַיִּסַּד חֶבֶר
עוֹר כְּנַגְדּוֹ מִזְבוֹלֵה הוֹפִיעַ
אֵךְ יֵשׁ יִשׁוּטֵט יַחְקוֹר כֹּל עֶבֶר
לְתוֹר מְנוּחָה לוֹ וְלֹא יִגִּיעַ
כִּי הִיְתָה אֲמוֹן בְּרוֹם נִסְתָּרָה
זֹאת הַגְּזֵרָה כְּאֲשֶׁר נִגְזְרָה.

יִצְחָק יִרְאֵה הָאֵל בְּיוֹם קִנְיֵת
אִשָּׁה יַעֲדָה לְךָ לְבַת גִּילְךָ
אֲתָה לְרוֹב שְׁלוֹם וְעוֹז זְכִיָּה
חַיִּים רְאֵה עִמָּה וְרַב חֵילְךָ
בְּכָל־יְבָרְכָה בֵּיתְךָ בְּנֵי־תָ
אֶחָל לְבַל יִצְעַן יְהִי בֵּיתְךָ
שְׁלוֹם כְּמִי נִהְרַר הַכִּי תִמְצָאוּ
שְׁלוֹם יְהִי לְכֶם וְאֵל תִּירְאוּ.

מִפֶּת אֱלֹהִים הִיא וְחֶלְקָת אוֹשֶׁר
וּבְחִיק יִרְאֵה מִצְוָה לְכַד תְּצַלִּיחַ
כִּי מִפְּרִי יְדִיו וְתוֹם וַיִּוֹשֶׁר
יִזְכֶּה לְמוֹ אִשָּׁה אֲשֶׁר הוֹכִיחַ
הָאֵל לְעוֹר לוֹ בְּהוֹן וְעוֹשֶׁר
רַב טוֹב וְשְׁלוֹם אֶהְלוֹ יַפְרִיחַ
עָלָיו יִמֵּן אֵל רוֹמְמָה עֲצָמָה
אֵךְ נִחְלָתוֹ שְׁפָרָה גַּעֲמָה

משה חיים בלא"א יעקב חי לוצאטו יצו.

עוד לו לכבוד ר"ע כלבו.

ביום המשח בחור מעם סגולה, לשם ולתפארת ולתהלה, היה מעי היקר והנעלה
המשכיל והנבון הדיון השלם כטה"ר עמנואל בן החכם השלם הדיון המצוין כמות"ר
רפאל כלבו זצ"ל ועליו יצוין נור הפילוסופיא והרפואה, אמרתי: אשירה נא לידודו ביום
המשח אותו בראותי את כל יקר תפארת גדולתו, ואשא משלי:

נִגְהַךְ וְלֹא תִהְיֶי בְּשִׁיר דּוֹבְבֵת
לְכָבוֹד יְדִידִי זֶה וְקוֹל תְּרִימִי
וּתְשֻׁבֵי נִגְדוֹ כִּי־זִנְתָּ אֵלִים
וּכְהַחֲרִישׁ לִפְנֵי זְקֵנִים עֲלֵם?

עַד אֵן מְלִיצָתִי כְּמִתְנַבְּבֵת
עֲצוֹת בְּנַפְשֶׁךָ לְחֻשׁוֹת תְּשִׁימִי?
מַה תִּירְאִי כִּי תִרְדִּי לְשִׁבֵת
אֵל יִרְבְּתִי הָרִים וְשֵׁם תְּשִׁימִי

אך מה לדבר לך מליצה רומי
 אם מעשיו המה כבר ירוננו
 לא עת לשירי היום ולא תלחומי
 עם מחנות פלא אשר נכוננו
 מפליא להראות אבל הרומי
 השתחוי לו אזי יבוננו
 ברכות נסיעתך לפניו סלה
 זבחי תהלות אם זרועך תלא.

מתקר עטרת לו ומרפא יחד
 מפל חמודות יעטה אדרת
 ישחק ולא יחת לחיל ופחד
 כי עז אלהים לו לראש פותרת
 בן בל יהי שירי כשירי כחד
 בגדור פארך דור לפי משמרת
 אשים ולא אפיג גבול שבחך
 אדום ואז אניד תהלתך.

אוהב דבק מאח

משה חיים בלא"א יעקב חי לוצאטו.

על גפן פוריה צדיק כתמר. קינה היא וקוננוה, כי נקרא אל שמים מעל ואיננו, כי לקח אותו אלקים. היה בחור מעם-סנולה, חביב ונעים מתהלך בתומו צדיק משכיל ומבין המנוח כה"ר רפאל בן הנכבד כה"ר יעקב שלום יצ"ו וצוק"ל אשר בימי נעוריו נכספה וגם כלתה נפשו לחצרות ה' לשמוע בקולו ולדבקה בו ובתורתו: מקרא משנה תלמוד הלכות אנרות יהנה יומם ולילה והיה כעין שתול על פלני מים אשר פריו יתן בעתו שומע ומוסיף דבר יום ביומו וכתר שם טוב עולה ע"ג וראת ה' הוא אוצרו ויסע כמלאך האלקים אל בית עולמו, ה' אלקיו עמו, ויעל. גם היום מרי שיחי לא יכולתי החריש התאפק צרתי אניד ותדוי לקינה.

הזי נחלי דמעה מה תתמהמהו ?
 מה לכתכם תכבירו ?
 התנוססו, אתיו,
 ישתברון יהמיו
 גלי עזוזכם נא כים הורידו
 על לחיי דמעה פי לא ימצאו
 עיני לכל בבני וכבר חרבו.
 אתן חקמות נא אשות-הנהי
 עינות בכיתכם בל עולם נקזבו.
 אנחת לבבי קתנה
 יד אל ספוק תשלחנה
 לפרוש עלי קינים צרתי סלה
 עד פי מעט אבליג אולי אוכלה
 אניד מרי שיחי מלים אחבירה
 מספד בתנין מר תמרור אעירה.
 אדם כצין שדי כחציר יחד!
 למה לך אור ? למה ?
 אם רענן תפרח תצא לבקר

הנה בטרם ערב
 תפל ועוד איכה
 מות כשה ירעך
 האם עלי שמחה יגל לבך
 ולרגליך יגון, פח לפעמיה?
 למה דבש ימתק גבר אל פיה
 ולשונך תוליכה
 ללחוף עפר המות?
 מות, עלי כל גא גאה, עד אנה
 אל שוד ואיד תלעג, תשחק לפחד?
 על טף ועל שב יחד
 תשב ברק חרפך
 לקצור כמו קמה צאן מרעיתך ?
 לו עין אשר הזקין וכבר גוע
 אותו לבד ברת
 או עין אשר ידעת
 עין מאכל לא הוא אותו שחת
 אז החרשתי לך אז התאפקתי

אף כי בשורק זה תשלח ידיך
 גפן אמת אדרת
 מטע צבי תפארת
 תפין ברע עליו עברות אפיק
 איך אשקטה אביטה
 האם פרי המעיטה
 אם חדלה מתקה גפן זאת סלה?
 הוי אהרן אחי צר לי עליך
 כי לי מאד נעמתי.
 מה מהרה נפשך
 מני שדי חכמה בבחורותיה
 לשאת אלומותיה
 לתת פרי שיבה מילדותך?
 לא הגשו רגליך
 אל כל נחושתי הכל
 חמדת בני בשר כי תוהו המה:
 אף נחלה נעמה
 מאז לך בחרת
 פתחי תבונות אף שוקד שמרת:
 אם פלתה רוחך
 אל משפנת חכמה אל חצרות קדש
 עתה פעלתך
 שם בין נתיבות ענג

את כל תמימי דרך
 שליו הלא מצאת
 שם עינך ראתה
 מני עמלה טוב שם תודה סלה
 על כל מנת חלקך.
 הן לא לך אבכה הן לא עליך
 אשא בכי ונהי
 אף על אשר אהבו
 את נפשך עד נפש
 כי ממך נעזבו.
 זאת לי לבד אשיבה
 אף אל לבבי תנחומות אתנה:
 כי נפשך עודנה
 בין זהרי מרום ששון לוקטת.
 הנה כשמש זאת מרום רקיע
 תזרח עלי אדמת עפר הזיו
 בן אורך יופיע
 מגן וצנה לנו
 עד כי בהקיץ סלה
 עוד ממך נשפיע
 אף צהלה אל קץ ימין נפשנו
 אף את ירושלים
 יחדו נרנן ועוד בישועתנו
 נפש דאכה

משה חיים בכמיר יעקב חי לוצאטו יצוי

עוד לו על מות ר' מנחם רפאל קראקוביה רב בוויניציאה
 ביום רעה ועת צרה היא כי אלהים משמים אל זועם נקרה עלינו זו הי חטאנו לו
 וישפוך כאש חמתו, יום מהומה ומבוכה כבוא השמש ויאסף אל עמיו איש תם וישר ורא
 אלהים צדיק תמים הרב הגדול החכם הכולל החסיד הענו כמותה ר' מנחם רפאל
 קראקוביה זצוק"ל, בו בחר ה' ויביאהו אל גבול קדשו; נתפס בעון הדור בארצות
 החיים ואותנו השאיר חללי יגון, מתבוססים בכאבנו כי אין מנחם. הנה כי כן אנכי עמדי
 מלא יגון עצור לא אוכל החריש התאפק לבלי ימלטו מחכי כי מר דברי תמרורים, והיו
 לאותות כי מעו המו בו ולכי חמרמר והנה כה דברי בוכה ומבכה אל אשר ישנו, כי גם
 לכלם שבר יגיע כי הצדיק אבד.

בנות שיר הן עת ספוד היום וילין בכי
 שמים עת נלבשה קדרות וימש חשך
 ארץ עת תאבל הארץ
 דומם עת הרגזו הרים פמו לנגע
 צומח עת לעקור נטוע
 חי עת כל מקום מרעה שממה יהי

בין מחשבים בְּדַמְעוֹת סֵלָה
מִכְאוֹב לִבִּי כִּי מַעַט אֲבִלְיָה
צוּרִי וְתַהֲיֶיהָ זֹאת אֲשֶׁר לְנֹצַח
אֵלֶּךְ וְאֶקְבֹּר אֵלֶיךָ אֶקְבֹּרָה.
עַד אֵן וּמִתִּי עוֹד לְמִלְאָךְ הַרְף
אֲמֹר תִּבְלַע מָוֶת?

כֹּה עַל כְּסִיל וְבַעַר
תָּשִׁיב לְבַד יָדְךָ
אִז אַחֲרִישׁ אִךְ אִם בָּרַק חֲרָפְךָ
גַּם עַל מְשִׁיחִי תַטּוּ מְקוֹר דַּעַת
אִךְ אַחֲשֶׂה אִיךָ לִי דָמִי אֶתְנָה?
אֲמָנָם אֶהָה אֲבָכָה וְאִז מָה אַעֲשֶׂה
אֲשָׂאג וְאֶנְהוּם; שְׂאֲנוֹתֵי יַחַד
יִקַּח וַיִּשָּׂא רוּחַ.

אֲבָכָה דַּמְעוֹתַי כְּבָר נִשְׁכַּחוּ
עַל לְחַיֵּי עוֹד הֵן וּמָה אוֹעִילָה?
הֵן זֶה קָשִׁי יוֹמִי אֲשֶׁר שָׁמְנִי
אֶל כָּד מְרִירֵי יוֹם לְמִשְׁחָק לְמוֹ.
זֹאת נִחַלַת חֲלָקִי בְּכִי וְנָהִי
זֹאת הִיא מְנַת כּוֹסֵי וְנִסְתָּר נוֹחַם
אֲרַבָּה כְּהַיּוֹם בְּכָה
אֲדַאֵג בְּיוֹם מְחַר וְאוֹסִיף עֲצָב
עוֹד כָּל יְמֵי הָאָרֶץ
עַד יוֹם וְאֲשׁוּב אֶל אֲשֶׁר יֵצְאתִי
אֵלַי בַּחֲשָׁךְ אִם בַּחֲשָׁךְ בָּאתִי

דוֹטָם הַרְיִים

אִז כִּי לְמַרְחֹק כְּבָר נִשְׁוֹרָה
הַיּוֹם וְלֹא יוֹם הוּא אֲבָל לַיִל אוֹפֵל
יוֹם נִרְקָדָה יַחַדְיוֹ בְּהַמִּיר אָרֶץ
יוֹם כִּי כְּשִׁבּוֹרִים הַלּוֹמֵי יִין
נִמּוֹט בְּלֵב יָמִים וְאִין מוֹשִׁיעַ.
הִנֵּה יִסּוּדוֹתֵינוּ
אִישִׁים תְּמִימֵי דָרְךָ
עַד לְהַדּוּם רַגְלֵינוּ
כְּנַפּוֹל כְּנִי עוֹלָה וְאֲנִשִּׁי הַשַּׁעַ

מִדְבַר עַת קוֹדְרִים נִשְׂאָו כְּכִי וְנָהִי
בְּנוֹת שִׁיר לְמָה מְעִיל הַיּוֹם וְלְמָה
אֲדָר?

לְמָה עֲטָרוֹת? מַה־כְּלִיל תִּמְאַרְתִּי?
חֲרָבוֹ נְאוֹת מְדַבֵּר וְשׁוֹמוֹ סֵלָה
עוֹנֵב בְּהַר שִׁיר הַיּוֹם וְשִׁבַת נִבְל
הַתְּגַעֲשׂוּ הַרִים וְתִיבֶשׂ עֵינַי
כִּי חָדְלוּ שִׁירִים מְלִיצָה אֵין
מְדַבֵּר שְׂמֵמָה סוֹפְדוֹת גַּם יַחַד
נִרְעָה וְנִרְיִץ שְׂמָה
מִמְעֵינֵי דַמְעָה נְהַרִים יָמָה
עַד נִשְׂאוּ כָּל חַי לְקוֹל בְּכִינוֹ
קִינִים וְתַמְרוֹר הַגָּה
כְּסוּם כְּעַגּוֹר נְהַמָּה כְּלָנוּ
כִּי אִין מְנַחֵם מִי מְנַחֵם לָנוּ?

שָׁמַיִם

מָה זְהַרִי חֲמָה יִקַּר יָרַח
מָה כּוֹכְבֵי אוֹר אוֹר יִקְרוּת לְמָה?
עֲתָה חֲשִׁבָה קָמָה
קָמָה אֶלּוֹמְתָה וְגַם נִצְבָה.
קוּמוּ נִשְׂאוּ אִים נָא עֲרַפֵּל קוּמָה
הַתְּאֲזְרוּ וּבּוֹאוּ
כָּל מִפְּלִשֵׁי עֵבִים בְּגִיא חֲשִׁבְנוּ
קוּמוּ עָלוּ אֲלֵינוּ
כִּי מַת צָבִי צִדִיק אֲנוֹשׁ בְּאָרֶץ
שְׂמֵשׁ בְּשָׁמְיוֹ הוּא אֲשֶׁר הוֹפִיעַ
שְׂמָה כְּשָׂמֵשׁ עַל פְּנֵי רִקִיעַ.

אֲרִיץ

הוּי זְהַרִי חֲמָה יִקַּר יָרַח
הוּי כּוֹכְבֵי אוֹר אוֹר יִקְרוּת לְמָה?
לְשַׁחֲוֹק לְאִידֵי תִשְׁבּוּ מִנְּגַד
לְרֵאוֹת לְמַעַן אֶהַפְּרָה אֲבוֹשָׁה
פְּנֵי בְּיוֹם רָעָה אֲשֶׁר נִפְלוּ?
אָנָּה שְׁעוּ מִנִּי וְאֲשַׁב חֲשָׁךְ
אָנָּה שְׁעוּ מִנִּי וְנִתַּךְ שְׂמָה

בן יכרעו יפולו
 איך נעמוד אנחנו
 איך נעמוד איפא ומה נחילה
 בלתי נפול צורים הרוסים יחד
 מה נעשה עתה באין תוחלת?
 האספו נורידה
 כל מעשה ירוק ודשא עשב
 מעל גאות מרענו
 נמס ונתמוגג ונלך מים
 תספה תנובת בר ויצא חוח
 צומח גפן ארו
 גפן גפן אני כי בין עמוסי פרי
 מאז יקר אתמוך. ארו אני הארו
 מושל בנבהו על עצירי הער
 גפן מכל עננים גם כפר דלתי
 ארו מכל שפלים גם כפר שחתי
 שניהם זה צומקים שדים
 ויחסר חלב אשר מתחת
 אינק שדי אמי מצוקי ארץ
 זה הענה גלאיתי
 אם אעמוד ארנז ועוד אפולה
 חפו פני עלי וחתאדמו
 גפן וכבר ענבי תמו
 ארו וכבר סעיפי תמו
 שניהם שיטה בראש תדקר תאשור
 יחד
 התרועעו הילילו
 התנצלו כל יופי
 כי יום צרה הוא ועת לאכל.
 חי אריה
 קרבו ואל תיראו
 כל בהמות שדי וחיתו יער
 אל שאגותי: כי כפר חליתי.
 הן לא פחדים עוז ואימות מות
 אפיל בקול עזי אכל אשבורה
 כל לב בקול בכיי וילך מים

ובנהמת לבי אפוצין סלע
 אם יום יקר תמכתי
 אם יום פעוז מלכתי
 עתה כפר אבינה
 הלודך וחסור לכת
 מעורקי עוזמו
 עד משפנים רך וירא שבתוי
 כי גם צעיריהם למולי במח
 התיצבו וקמו.
 הן אחזה קצי בזאת ידעתי
 כי לאדמה רק אהה יולדנו.
 כי גאספ וימת
 עז מארי צדיקי וקל בנשר.
 ככה בכו כל עשתרות צאן יחד
 כי יום מהומה בא ויום מגערת
 יום כי מתי מספר ומכתב נער
 תשארו בעדר
 פרים בני בשן אהה הילילו
 כי עת ימולל ציץ וירק דשא
 תכלו באין מרעה תאבי אוכל
 מדבר
 הוי כל קשי ומים ומרי נפש
 נשוא מרי קינים וקולות גהי
 גא מחרוי אתיו
 עזרה לקול בכיי אשר טובע
 בין משברי יגון בקרבי תמו
 סגור בלא יוכל לבקע חוצה
 הוי מותה אכזרי האם עד הנגה
 לא רותה חרפך
 מדם שמני ארץ
 כי כענבים יום ליום תשובה
 תבצור מתי תבל ותכריתמו?
 לא המדבר פי וקולי אינו
 נוהם ושואג כארי מער.
 הן זאת מגורתי אשר נופלת

עלי בקול נתנה
 פי מה אצפה ואני אביטה
 איכה נבונים תשבעם תולעת?
 בנפול ארזים מה יקו החוח?
 אף את אדמה את אשר מבטן
 אדם באם ילדת
 איך יעמוד לבד ואיך תוכלי
 תראי באבדן בין זרועותיך
 גם בלפרי-בטנד? אבל שגיתי
 איך לא יכסף בושתי
 פי תפערי פה על בלי חק לנו
 תבלענו בתוך מעיך?
 מקום אשר רקמנו
 נשוב לכל רמה לברות יחד.
 אף אם בריתך זה אשר את מות
 לרבות ילדים לו לשחק במו
 עתה ולמה רגע
 אותם תחיי להלוך עלך
 אחת ולא תשגי מהרה קומי
 בין מלתעותיו כל המזגם תני
 אולי בזאת ישבע ורב יביע
 אף מה אני פה מה לריק אצעקה
 תתי לרוח קל מעופף ילך
 דברי וגונתי ובו יאבדו
 טוב לי משומם דום באלם סלה
 ממשפטי ריבי ואף זה אעש
 אספוד קשי יומי ומר אבקנו
 אומר חלי אף זה ואשאנו
 בנות שיר, מדבר.
 בנות שיר איש צר ואויב מות
 עד אן ישחק בנו?
 אָנָּה אֱלֹהִים חוֹסֶה
 פי עמך בלנו
 נא ידך רמה והשפילחו
 נא קדמה פניו והכריעהו

מדבר חלל בקרפי לב ורוחי צרה
 בין משפרי יגון וחבלי עוני
 אמאם בקול שרים והיכלי עונג
 גנות ופרדסים ברכות מים
 פי רק חשכים להלוך חפצתי
 לרחיק גדוד בדר ושומם סלה
 כשה וצאן טבחה אשר נדמו
 רחל לנגד גוזזים נאלמה. למה?
 למה? ומי אתה אשר תשאלה?
 הן פה אנוש אין יש ואנה אתה?
 אם באמת חפצתי
 מכאוב לבבי דעת
 הגד מקום שבתי ואז אנידה
 צרת לבבי לך ותשמענה הנה
 אמנם משחק אתה
 לו נפשך היתה
 אתה כמו נפשי שבעת רגז
 אז אחזה אם התולים עמך
 עתה אמור איכה
 או פן תמותה אתה
 עזבר שארי איש פקיד הזעם?
 לא די לך מותי אשר ממנו
 מיום ליום תשבע ועוד תשובה
 תשחק ביום אידי להכעיסני? איני
 אם אינה תמות
 גם לא ילוד אשה אשר תשבה
 נגדי בלא אראך
 אם לא יגוני הוא אשר לוקח
 גם את מאור עיני ואלך חשך
 אמנם אמור הפעם
 אם משמי מרום למולי באת
 או מן חללים שוכבי הקבר
 פי בעבי הרוח
 יסתרו ממנו.
 עתה אמת הגידה

מוֹלְדֶתָּךְ? מַה הוּא מְעוֹנֵי שַׁחַק
אוּ יִרְבְּתִי הָאָרֶץ?
אָרֶץ? וְאִם בֶּן מִתָּה?
בִּי לֹו בַחַיִּים אֶתָּה
הֵנָּה כָּבֹד יִדְעָה
מַה כֵּל שְׂאוֹנֵי זֶה אֲשֶׁר שָׁמַעְתָּ?
וּכְבֹּד רָאָה אֵיכָבֶדָה
מִשְׁמֹן בְּשָׂרֵי יָכֹל
בִּי מִכָּאֲבִי עוֹד מְעַט נִצְמַתִּי? מִתִּי
מַה תִּדְעָה עוֹד אִם כָּבֹד גְּוַעַתָּ
בִּי מִן חֲלָלִי אֶת וְאֶךְ חֵי אֲנִי? חֵי אֲנִי
אֵיךְ חֵי וְיָמַת אֶתָּה? הֲאִם תִּבְיַעַד
אֶךְ שְׂוֹא וְהִבֵּל סֵלָה?
לֹא לֵב לְשַׁחַק לִי בַעַת סְבוּנֵי
צָרָה וְיָגוֹן בִּי כַּיִם יְהוֹמוּ.

בנות שיר

אִישׁ צָר וְאוֹיֵב מָוֶת
עַד אֵן יִשַׁחַק בְּנֹו
אֲנִי אֱלֹהִים חוֹסֶה
בִּי עֲמָךְ בְּלִנֹו
גַּא יִדְךָ רָמָה וְהִשְׁפִּילָהוּ
גַּא קִדְמָה פָּנָיו וְהִכְרִיעָהוּ.

סדר

אִישׁ תָּם וְיִשָּׁר רַב פְּעֻלִים, אֲנָה
בֵּין מוֹחֲשֵׁבִים עֲמָךְ עוֹבְתָּ?
אֵיךְ אֶסְפּוּ נְגָהֶם וְלֹא יִהְיוּ
אוֹרִם, מְאוֹרֵי אוֹר צָבִי הוֹדְךָ?
אֵיכָה תְּבוֹנֹתֶיךָ
אֲדַמַּת עֶפֶר מְרָמָם תִּכְסֶם עֲלֵימוֹ
אֵיךְ חֲשָׁבוּ עֵינַיִם
הַשׁוֹטְטוֹ מִמַּעַמְקֵי אָרֶץ
לְתוֹר שְׁבִילֵי אוֹר אֲשֶׁר גָּבְהוּ
אֵיךְ נִדְבָקוּ לְגִצָּח
שִׁפְתֵי מְקוֹר חֲכָמָה וּמוֹצֵא דַעַת
הַנּוֹזְלִים חֵיד טוֹב מִפִּיקִים נוֹפֵת

אֵיךְ לֹא תִעַדָּה נְפִלָה וְהִאֲחִזוּ
צְבָאוֹת תְּמוֹתָה בַּל קָרוֹב אֵלֶיךָ
אֵיכָה אֲנוֹשׁ מִפֹּי יִקַּר הָעֶרְךָ
יִפּוֹל וְיִשָּׁבֵר בְּשִׁבְרֵי גִבְלָה? הִבֵּל
הֵן עוֹד הַלּוֹם תִּשׁוּבָה
קוֹל הַר בְּלִי יִדְעָתִי
זֶה אוֹתָךְ שִׁבְעָתִי
אֶךְ בִּי לְזָרָא לִי כָּבֹד הָיִיתָ
מִיּוֹם כְּמִתְלַהֲלֵה
אֶת קוֹלְךָ הַקְּשִׁבְתִּי? שִׁבְתִּי
שִׁבְתָּ וּמִמִּי עַד הַלּוֹם נִקְרָאתָ?
אֲנִי חֲדָל מִמִּנִּי
בִּי אֵין בָּךְ לִי חֲפִיץ
אוּ חֲסִדְךָ אֲשָׂאל אֲשֶׁר זֶה תַעֲשֵׂה
אֲעֵשׂ

אִם לַעֲשׂוֹת תֵּאבְדָה הֲלֹא תִגִּידָה
אֶךְ בְּאֲמַת מִי אֶתָּה
בַּל עוֹד בְּדַבְרֵי שִׁקֵּר
תִּשְׁעָה לְכֹזֵב אִם לְקוֹלֵי תַעֲנֵן, אֲעֵי

נשמת הצדיק

הֵן חֵי אֲנִי עֲתָה וְאִם גְּוַעַתִּי
מִיּוֹשְׁבֵי תִבֵּל כָּבֹד הָיִיתִי
הָאִישׁ אֲשֶׁר תִּבְכְּהוּ אֲנִי הַנִּנִּי

סדר

אֶתָּה מְאוֹר עֵינַי תִּשְׁוֹקֶת נִפְשִׁי
אוֹי בִּי לֶךְ חֲטָאתִי
בְּדַבְרֵי שִׁפְתֵי אֶךְ בְּלִי יִדְעָתִי
שָׂא גַא דְּבַרִּי בִּי שִׁנְגָה הַמָּה
אֵל לְבָךְ תִּשְׁתֵּה אֲשֶׁר נוֹאֲלָתִי

נשמה

אוֹלָם שָׁמַע עָדִי בְּנֵי חֲקִישִׁיבָה
הֵן מִאֲדָמָה בָּאנוּ
בֵּין רַחֲבֵי הָאָרֶץ
עַד יִחְלוֹף וְתָם צָבָא יְמִינוֹ
בִּי אֵז לְמוֹלְדֶתָּנוּ

נָשׁוּב וְנִשְׁקוּט שְׁמָה
 מִכָּל עֲמַל חַיֵּי יָמֵי הַבְּלִנּוּ
 קִטּוֹן וְגִדּוּל שָׁם וְלֹא נִדְעוּ
 אֲדוֹן וְעֶבֶד לֹא בָסִיל וְבַעַר
 חָכֵם וְנְבוֹן יַחַד
 כִּי שָׁם מְנוּחַת כָּל יִגְיַעֵי כַח
 אֶף לֹא רְאוּת תּוֹכְלָה
 מָה טוֹב מְכוֹן שְׁבִתִּי הֲלֹא תִגְיָלָה
 תִּקּוּם וְתַחַת אֶפֶר
 תִּשָּׂא פֶּאֶר שִׁירִים וְאִמְרֵי שִׁפְר
 עֲפָה לְקוֹלֵי קוֹמָה
 קוֹמָה וְהַתְנַחֵם וְהִתֵּם אֲבָל
 אֵל הָאֱלֹהִים אֶף תִּחַנֶּה הָרֵב
 נַחֵם יִנְחַמְךָ בְּהַגְדֵּל סֵלָה
 תּוֹרָה לְמַעַלְהָ מַעַלְהָ
 כִּי יַחֲלִיף בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר נִדְעוּ
 מִהֵם אֲרָזִים יִגְדְּלוּ וְרִמּוּ
 עַד יוֹם וּמַהֲרָ יִתָּא
 עַל קַדְקָדוֹ יִרַד חֲמָסוֹ מוֹת
 בְּאֲשֶׁר הִמִּית וְנִבְלַע נֶצַח.
 יוֹם כֹּף מְקוֹר הַמַּעַה וּמוֹצֵא כְּכִי
 יִסְכְּרוּ לְעַד וְאֶף יִבְשׁוּ
 יוֹם הוּא אֲשֶׁר יִצְיִצוּ
 מַעִיר כְּצִיץ שִׁדֵי תִשׁוּאוֹת זִמּוֹר
 יוֹם מְמַסִּילוֹתָם צָבָא שְׁמַיִם
 יִשָּׂאוּ בְרוֹן גַּם יַחַד
 וְלִקְוֹל זִמְרֵם יַעֲנוּ מִתַּחַת
 כָּל יוֹשְׁבֵי תִבְרַת שְׁמַחֵי נֶפֶשׁ
 כָּל הָרָרִי אֵל כָּל אֲשֶׁר נִתְּנוּ
 בֵּין מַפְלְשֵׁי עֵב רֹאשׁ וְעוֹד גְּבָהוּ

כָּל עֵץ פְּדֵי כָל חַי וְנוֹתֵן אוֹמֵר
 יוֹם הוּא וְתַפִּיל אֶרֶץ
 אֶת שִׁכְבְּרֵי זֶה מִתּוֹ
 כִּי יִפְרָחוּ חַיִּים בְּבֵין רִגְלֶיהָ
 יוֹם מִרְחֻבוֹתֶיהָ
 אֶךְ בּוֹרְחִים לְנֶצַח
 צָרָה וְיִגּוֹן נִדְדוּ אֲזָלוּ
 כִּי יִשְׁבּוּ אוֹתָהּ שְׁמַחוֹת סֵלָה
 יוֹם מוֹאֲסִים בְּרַע כְּהִתֵּם פֶּשַׁע
 אֶךְ בּוֹטְחִים לְפָנֵי אֱלֹהִים נִשְׁב
 לְרוֹת רִצּוֹן קִדְשׁוֹ כִּטְלַע עַל עֵשֶׁב.

בנות שיר ומדבר יחד

סוֹר סוֹר וְהִרְחַק אֲבָל
 אֶת שְׁבִתְךָ מִמֶּנּוּ
 עֲפָה נִשׁוּ אֲרִינּוּ
 שִׁשׁוֹן וְשִׁמְחָה יַחַד
 נְבוֹז לֶךְ עָרְנּוּ
 אִישׁ צַר וְאוֹיֵב מוֹת.
 כִּי עוֹד בְּגִיָּא צִלְמוֹת
 יִסְחָךְ לְנֶצַח
 נוֹתֵן נְקָמוֹת לְנוּ.
 חֲנוּן וְרַחוּם אֵל אֱלֹהֵי קֶדֶם.
 בְּטַחּוֹ עַדִּי עַד בּוֹ יִצְוִרֵיו סֵלָה
 כִּי עַת בְּרַחוּם בָּא וְגִדְרַת פְּרִין
 חֶסֶד יִי מִלְּאָה הָאֶרֶץ.

נפש דאבה

משה חי בלא"א יעקב חי לוצאטו
 נר"ו.

Nella Stamperia Bragadina Con
 Licenza de' Superiori.